

SA SHUMË ETHE PAT DIMRI SIVJET

ADEM ZAPLLUZHA

SA SHUMË ETHE PAT DIMRI SIVJET

Redaktor:
Halil Haxhosaj

Recensent:
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli Veliu

Ballina:
Afrim Shatku

SA SHUMË ETHE PAT DIMRI SIVJET

ADEM ZAPLLUZHA

SA SHUMË ETHE PAT DIMRI SIVJET

“TREND”
2016

NUANCA FIGURATIVE TË NJË VARGËZIMI POETIK

Poeti Adem Zaplluzha del para lexuesit për të 136-tën herë me veprën poetike më të re ***“Sa shumë ethe pat dimri sivjet”*** që një njëfarë mënyre e stabilizon, por edhe e ngjesh formën krijuese artistike të poetikës së vet. Poezitë e përfshira në këtë vëllim janë sublime, të ndërtuara e të latuara artistikisht në formë e strukturim dhe e grishin lexuesin e çfarëdo moshe që t’u qaset ashtu siç duhet dhe siç i nevojitet. Poeti Adem Zaplluzha, mbase, tashmë e ka lexuesin, pse jo edhe zgjon interesimin me poetikën e vet, sepse ajo ka tipare që në një mënyrë e ka krijuar peizazhin e artistikes.

Duke vështuar në qasje paksa më të thellë me qëllim njohje të kësaj poetike, patjetër vështrimi përqendrohet në gamën kundruall strukturimit, figuracionit dhe nuancimit figurativ të gërshetimit të vargëzimi të poetit Adem Zaplluzha në përgjithësi dhe të këtij të kësaj vepre, në veçanti. Vetëm atëherë gjenden anët e kësaj qasje, e cila është paksa specifike, e pse jo edhe e veçantë e këtij poeti. Kjo veçanti nuk ka peshë vetëm në bagazhin dhe volumin e madh të veprave të botuara nga ky poet, por ajo shtrihet nëpër të gjitha format,

strukturat, figuracionin dhe në gërshetimet e tjera. Andaj pa hezitim mund të konstatohet se ky poet është ndër krijuesit më interesant si për nga numri i veprave të botuara në letërsinë bashkëkohore shqipe dhe si për nga strukturimi dhe figuracioni i vargëzimit të tij poetik. Kjo konstatohet nga bibliografia e tij, sepse gjatë vitit 2014 botoi hiç më pak se 24 vepra, por ende nuk dihet sa do t'i botojë më 2015 dhe pse deri tash i ka botuar 13 vepra, ndërkaq për vitin 2016 e ka të hartuar e të shtruar planin e botimeve prej disa dhjetëra vëllimesh. Kjo mori kaq voluminoze e kësaj veprimtarie qëndron si një kala në vete, e cila mbetet ende unike në letërsinë bashkëkohore shqiptare.

Vepra ***“Sa shumë ethe pat dimri sivjet”*** ngërthen në volumn e saj një strukturim, që në njëfarë mase e përmbush synimin, idenë artistike dhe inspiruese të poetit. Andaj vepra ka në strukturimin e vet tri njësi përbërëse, pra tre qerthuj poetikë që janë: **1. “Sa shumë ethe pat dimri sivjet”, 2. “Si një kor i shthurur këndon deti” dhe 3. “Zëri i shiut brenda meje”**. Nga vet emërtimet e qerthujve dalin e depërtojnë figurat, madje tematika e të tjera forma të vargëzimit, që në tërësi krijojnë poetikën që del nga frymëzimi i krijuesit, pra nga poeti, në këtë rast me rolin e autorit të veprës.

Poeti Adem Zaplluzha në këtë vepër me poezi qëllimisht gërsheton çaste të jetës dhe të sferave të saj pa marrë parasysh kohën edhe pse hapësira

dihet, por duke e veshur idenë e vet poetike me ngjyrimë bashkëkohore të tri kohëve: të djeshmes, të sotmes dhe të nesërmes. Ky gërshetim nuk është statik, nuk është i ngurtë, madje nuk është as deklarativ, por gërshetohet me stade të vargëzimit specifik bashkëkohor duke depërtuar nëpër atomet e një ngjyrimi artistik modern e figurativ. Dhe më në fund kjo formë e vargëzimit poetik e fiton të drejtën të quhet stil i poetit Adem Zaplluzha.

Strukturimi dhe gërshetimi tematik modern

Në këtë përmbledhje poetike lexuesi, por edhe kritika do të takohen në radhë të parë me strukturimin dhe tematikën e këtij vargëzimi. Që nga titulli ***“Sa shumë ethe pat dimri sivjet”*** shihet qëllimi i ndërtimit, pra strukturimit tematik e artistik të kësaj vepre nga pena e autorit Adem Zaplluzha.

Dallimet e hartimit tematik nuk ndahen në formë të prerë e as s’janë aq shumë të dukshme, por shtrihen kënaqshëm dhe harmonishëm nëpër të gjitha poret e këtij organizimi. Dhe atëherë të gjitha indet e tij, të gjitha gjymtyrët, organet e figuracionit metaforik e të tjera krijojnë një harmoni që tingëllon dhe gurgullon mirë artistikisht, duke u veshur me timbrin e figuracionit, që në një formë nuk mëton të jetë i ngathët, por as formalist. Kjo haset që në poezinë e parë të shkruar në Përmet, më 26 maj 2015, në manifestimin poetik kushtuar poetit të madh kombëtar, Naim Frashërit, ku thotë:

**Atje lartë te mjegulla
Mbi një gur
Si perëndi rinte ulur Naimi
Dhe në mendjen e tij të ndritur- nur
Qëndiste një flamur**

Në këto vargje shihen madhështia dhe qëndresa e shqiptarëve me shekuj, duke mos u gjuhëzuar kurrësi e as duke mos e harruar historinë e vet, të atdheut dhe të gjuhës shqipe, të cilën e kishin ndaluar pushtuesit e të gjitha kohëve me ligje e dekrete okupuese të tyre. Andaj autori në këtë vepër përveç poezive lirike, e disave edhe satirike ka edhe poezi përkushtuese siç është kjo, por edhe të tjera.

Poezia **“Sa shumë ethe pat dimri sivjet”** është nyje e cila lidh anët e komunikimit figurativ e artistik të këtij vargëzimi. Edhe titulli i kësaj poezie është titull i veprës, sepse përkon me realitetin e muzës së poetit me këtë rast. Kjo është poezi e cila sa mban pak pjesë të realitetit po aq edhe kombinohet me një mesazh dhe meditacion filozofik, që buron nga realiteti i bashkëkohësisë me nuancat e pranishme të të sotmes:

**Disa njerëz me kapela prej letre
Po mbledhin nëpër shkurret e djegura
Parathëniet e pemëve**

Për të vazhduar menjëherë:

Sa shumë ethe pat dimri sivjet

Sa që mezi arriti

T'i shërojë plagët e lisave

Shpërfaqja e situatave të tilla nuk rrjedh zorshëm, madje as njëtrajtshëm, por gurgullon poetikisht mbi figurat që dalin nga frymëzimi i poetit dhe zbresin nëpër poret e përjetimit që ndihet më shumë në absorbimin që do ta bëjë lexuesi. Stina e dimrit kushtimisht është një stad i vështirësive të jetës së njeriut, sepse jeta në këtë stinë vetëm merr dhe asgjë nuk jep. Prandaj shpesh dimrat janë të sëmurë, kanë lëngime nga epidemi të ndryshme, por të pamëshirshëm janë edhe kur kanë ethe shumë.

Kështu, në këtë vëllim poetik ka edhe elemente, motive dhe tematikë të bollshme, madje aktuale që janë frymëzim i penës së këtij poeti, duke i përjetësuar në nuanca figurative të vargëzimit.

Nuancat figurative të vargëzimit

Nuancat e vargëzimit të figurave të bollshme e pasurojnë shumë edhe shprehjen poetike të këtij poeti. Nëpër këto nuanca rrjedh gjithçka që është aromë përjetësie, ëmbëlsi jete, dashuri për njeriun dhe jetën, e të tjera. Këto synime që kurorëzohen në vargjet poetike veshin rrobat e inspirimit dhe

dalín krenare në kurorën e figuracionit metaforik, sepse këtë e synon poeti.

Kjo shihet qartë në poezitë që ua kushton miqve, trimave të historisë, por edhe trevave të njohura të atdheut si dhe figurave të njohura nga historia, letërsia e të tjera. Kështu në poezi historia kombëtare bashkëdyzohet me krenarinë kombëtare dhe merr epitete që janë dëshmi të lavdisë dhe krenarisë sonë. Në poezinë me titull **“Në Hasin e Gurit”**, poeti shpalos artistikisht krenarinë, burrërinë dhe të mirat e Hasit, por këtë e bën duke e përmendur figurën e njohur të traditës sonë kombëtare Shtjefën Gjeçovin, i cili është shembull i qëndresës dhe pasqyrë e traditave autoktone kombëtare.

Kaloi një kohë e trishtë

Lumëbardhi me pamje të ngrysur

Përcjellë rrjedhën e Drinit të Bardhë

Kurse në Hasin e Gurit

Pas një shekulli zhvarroset ditari i Gjeçovit

Shumë trima e mendimtarë marshuan nëpër rrënjët e kombit që ato sa më shumë të forcohen, të shumohen dhe sa më shumë lisa të rrisin shtatin. Nga këto rrënjë u mësuan shumë gjera, madje edhe arti i përkryer i qëndresës.

Atdhedashuria koncept poetik

Nëpër këto nuanca depërtojnë edhe vargje që përjetësojnë vetminë si ves bashkëkohor i njerëzimit, madje lakminë, smirën, mëdyshjen e të tjera anë të kësaj jete që sot po na shoqëron. Duke parë normimin e këtyre aspekteve, poeti mëton t'i shtrijë në shtratin e përjetësimit, por kjo arrihet duke depërtuar nëpër hallkën filozofike të jetës si koncept bashkëkohor. Andaj shpesh vrazhdësitë dalin si figura dhe disi përfaqësohen me to. Këtë e arrin me sukses poeti Adem Zaplluzha me krijimin e poetikës së vet.

Konceptimi filozofik i jetëvdekjes pasqyrohet në figurat e vargjeve. Ka koncept nuk është i ngurtë, madje as i pakalueshëm, por kërkon shumë mund e sidomos sakrificë dhe mençuri. Gërshetimi i këtyre patjetër se ka edhe viktimat e veta që i ka të njohura historia për ne. Andaj kur nuk ka kohë për të mbjellë asnjë pemë, madje as manaferra, ndodh:

As nëpër fushat e gjëra të mëllenjave

S'qitem asnjë kokërr farë

Domosdo do t'i japim llogari dikujt

Ku ishim dje dhe çfarë bëmë sot për nesër

Me këto vargje të poezisë **“Ku ishin dje dhe çfarë bëmë sot për nesër”**, që është poezia e fundit me të cilën përmbillet kjo vepër, poeti Adem Zaplluzha, me magjinë e fjalës dhe të shprehjes lirike, herë

reale e herë imagjinatave, pikturon me penë kuptimin filozofik të jetës që është një proces dhe një konceptim i pazëvendësueshëm i njerëzimit.

Edhe tema e motive të tjera defilojnë në vargjet e këtij vëllimi poetik, që fatmirësisht pajtohen mirë dhe integrohen suksesshëm edhe në gurrën e figurave metofarike. Të gjitha përjetimet e muzës së poetit defilojnë nëpër vargjet plot me aromë të shijshme dhe me qëndrime triumfuese. Dhe kështu kjo poezi ka frymëmarrje të bollshme dhe kurorëzohet me piedestalin e krenarisë kombëtare dhe të flamurit, sepse:

Nga kjo pemë e shenjtë

Një njeri mësoi shijen e qeshjes

I mësoi edhe karakteristikat

E ngjyrës së gjakut

Dhe që atëherë mendoj për flamurin

Kundrimet e këtilla, por edhe të tjera e bëjnë të madhërishme, pse jo edhe të pakontestueshme sakrificën për liri e pavarësi nëpër të gjitha epokat e historisë me flamurin kombëtar kuq e zi në ballë, i cili ka ngjyrën e gjakut. Bashkëdyzimet artistike të këtyre figurave bëhen legura që krijojnë dashtë e pa dashtë elemente të rrjedhës artistike, të muzës poetike e të penës krijuese të poetit Adem Zaplluzha.

Poezia dhe vargjet poetike të vëllimit **“Sa shumë ethe pat dimri sivjet”** kanë edhe shumë nuanca, motive, tema, inspirime, muza dhe figura të

tjera, por patjetër ato kështu mirë të organizuara, mirë të shtruara dhe mirë të shpërfaqura fitojnë indikacionet që shprehin anën e veçantë të penës së poetit Adem Zaplluzha. Duke i lexuar këto vargje, lexuesi do të hasë në një gjuhë metaforike e poetike të mbështetur me sukses në normat letrare e gramatikore të gjuhës së sotme letrare shqipe. Edhe kjo është një anë shkëlqyese e këtij vëllimi poetik.

Gjakovë, 3 korrik 201

Halil Haxhosaj, poet

Sa shumë ethe pat dimri sivjet

Cikli i parë

ATJE LARTË TE MJEGULLAT

Një faltore prej bore
Diku te retë tis
Mbi rrashtën e atdheut
Me krenari mbante në kokë
Të bardhin plis

Atje lartë te mjegulla
Mbi një gur
Si perëndi rinte ulur Naimi
Dhe në mendjen e tij të ndritur-nur
Qëndiste një flamur

Nga pllajat e pafundme të yjeve
Pikonin 36 sogjetarë drite
Dhe si delet e bardha të atdheut
Shkisnin mjegullave fluturat e alfabetit
Nëpër suferinën
E kaltër të detit

Përmet, 26 maj 2015

NËSE DAL NGA KY FERR

Nëse dal nga ky ferr
E mbërri në ferrin e amshimit
Do të të shkruaj or mik
Një letër me zarf të kaltër

Do të të tregoj
Se ku është më bukur
Atje ku je ti
Ose këtu te unë në fund të kësaj sterre

Nëse dalë nga ky ferr
Mbi varrin e vithisur të erës
Do ta shkruaj me germa të dukshme
Anamnezën e një tregimi

Le të shohin ekspertët e medicinës
Se si jetohet në botën e juaj të krimit
Le ta nxjerrin nga sytë e autopsisë
Thikën e ndryshkur të fjalëve të pathëna

SA SHUMË ETHE PAT DIMRI SIVJET

Atë ditë era ishte shthurur
Për së mbrapshti
Mendja e saj e dërmuar
Degdisej mes gjetheve të fëshkura
Askund pranverë mes luleborave
Askund vjeshtë te rrënjët e stinëve

Kah po ecën ky njeri
Nëpër degët e nerenxave
Si përherë po bie shi
Po ai shi i mykur
Që binte dikur moti
Nëpër vitet e leckosura të rinisë

Disa njerëz me kapela prej letre
Po mbledhin nëpër shkurret e djegura
Parathëniet e pemëve
Sa shumë ethe pat dimri sivjet
Sa që mezi arriti
T'i shërojë plagët e lisave

Nga të katër anët e dheut
Po fryjnë stuhitë e çmendura
Këtu në gjoksin tim hajdutçe
Hyri një hije
Dhe nga brenda e mori kalanë

DHE KURRË MË S'PUSHUAN KAFSHIMET

Nuk dihet se sa kohë ka zgjatur heshtja
Por me siguri
Mijëravjeçare është fara e saj
Shumë kohë para Dhiatës së Vjetër
Ngjau puthja e parë

Uji atë ditë ishte i mykur
Nga të ftohtit
Si tramakët e vjetër u shkërmoqën
Nofullat e një puthjeje
Era sheshonte shpirtin e trungut të kalbur

Dhe më pastaj
Nga trungu i një molle doli krimbi
Drurët u stepën si kurrë më parë
Kafshimi ishte aq i egër
Sa që dhëmballët mbetën peng
Në trupin e kalbur të kujtesës

Dikur më vonë pas njëmijë
Ose dymijë vjetëve
U sheshuan tregimet
Secila pemë e mori hisen që i takonte
Dhe kurrë më s'pushuan kafshimet

ISHTE ME TË VËRTETË NJË KOHË E EGËR

Në çastin kur i kuptuam nuancat
Dielli veç kishte ikur pas kodrave
Një rrënjë e moçme
Bisedonte me gjethet e grisura

Të kujtohet ajo kohë
Vetëm krakëllimat e korbave
Na e prishën gjumin e mëngjesit
Bilbilat kishin ikur jashtë portave të avllisë

Ishte një mot i egër
Dielli i mëngjesit nuk i ngjante
Atyre mëngjeseve kur i sheshuam ëndrrat
Ishte me të vërtetë një kohë e egër

Të pata thënë atë ditë
Se puthja e erës po i përngjan zogut
Ti nuk më besove
U shndërrove e tëra në puthje

I puthe me afsh parathëniet e tregimeve
Kurse fjalët e thëna
Na mbetën kujtim mbi një gur
Që lindën nga gravurat e stuhisë së heshtjes

POR UNË RREPTËSISHT KUNDËRSHTOVA

Era i kishte sytë e mjegulluar
Nga palca e drurëve
Vazhdimisht pikonte dita
Si ta emërojmë këtë heshtje
E cila nuk i përngjan më asgjëje

Atë ditë kalove si një hije e përhitur
Nëpër lagjen tonë
Njerëzit u stepën
Asnjëri prej nesh nuk bëzani
U bëmë gur i heshtjes në murin e përrallave

Edhe të nesërmen nuk u zhdukën hijet
Shelgjet e pikëlluara
Më nuk ishin të vetmuara
Një zë njeriu
I prekte shqisat e pemëve

Një mik më tha se ti ngjan me statujat
E mermerta të Apolonisë
Por unë rreptësisht kundërshtova
I thashë se ti i ngjan
Mjellmës së përgjumur të ëndrrave tona

ISHIN VETËM DY ANIJE ATË DITË

Asgjë nuk dukej në vizionin tim
Vetëm duart e erës
I prekin kujtimet e degëve
Mbrëmja e pikëlluar
Me padurim i prite te moli anijet e fundosura

Më thanë se ti ishe në anijen e tretë
Kur ngjau fundosja
Por ishin vetëm dy anije atë ditë
Që e lëshuan molin
Nga na doli tani ajo e treta

Më duket se e pashë në ëndërr
Përmbytjen e një varke me dele të bardha
Asnjë njeri atë ditë s'doli në qytet
Një grusht petalesh të kuqe bozhuri
Notonin mbi syprinën e kotur të dallgëve

Si një kungull i kalbur
Prite në mol vizioni im i lodhur
Mbi stolin e vjetër të kujtesës
Fishkej një gjethe e ndukur
Nga shpirti kryeneç i dallgëve
Dolën në bejleg zërat e një kohe

Mëngjesi nuk erdhi sot
I kishte lënë duart diku mes valëve të kripura
Asnjë tas konserve s'kishte mbetur
Në tavernën e molit
Sa herët sot në mëngjes
I kishin ngritur spirancat pulëbardhat e Jonit

NGA PARZMA E TOKËS DOLËN DY PËLLUMBA

Fjalë të kota e të bezdisshme
Pa asnjë vlerë qëndrojnë mbi tavolinë
Pranë saj stoli i përgjumur
I mbush gotat me verë
Një dorë prej mjegulle
I përkund hijet e vdekura të mëngjesit

Në tabakanë e kujtimeve
Kotet nata e përgjumur
Asnjë udhëtar klandestin
Nuk erdhi pa pasaportë biometrike
Që me kohë kishin vendosur
T'i zbrazin nga xhepat varfërinë e atdheut

Dritat e heshtura të neoneve
Pështynin nuanca dhembjesh
Sterra e penduar deri në maksimum
Si i verbëri prekte nëpër ajër
Zbrazëtinë e plagosur
Mëngjesi tundej mbi shtratin e vdekjes

Pas pak kohe
Nga parzma e tokës dolën dy pëllumba
Që u përngjanin atyre të Gilgameshit
Deti ishte më i verbët se verbëria
Pa asnjë bisk shpresash
Pëllumbat u kthyen në kuvertën e thyer

KUJT I DUHEN DESHIFRIMET E ENIGMAVE

Nuk di se çfarë të bëjë me duart e mija
Po mungove ti
Çfarë kuptimi ka jeta ime
Kujt i duhen deshifrimet e enigmave
Kur orë e çast çmenden lumenjtë

Të kam thënë dhe sërish po ta them
Vetëm ti je në gjendje
T'i zbusësh egërsitë e përmbytjeve
Vjeshta e sivjetshme
Ka gjasë që do t'i përmbysë të gjitha urat

Unë nuk kam më kohë
Të merrem as me vetveten
Lëre më t'i zbusë brigjet e egra
Që presin si ujqërit të kafshojnë
Shpirtin e bardhë të Lumëbardhit

Të gjitha stinët sivjet vuajtën
Nga thatësira
Shirat nuk erdhën në fshatin tonë
Nuk pat asnjë kokërr breshër
Ishte një etje e madhe
Nëpër fushat e zhubravitura të mëllenjave

S'KA NJERI KËTU QË MUND T'I
ZGJOJË KALLKANËT

Kur vjen dimri i acartë
Para kohe gratë plaken në fshatin tonë
Kurse mbi majat e lisave
Nuset i përkundin kërthinjtë

Për të mos i grisur era shamitë e bardha
Mbyllen të gjitha portat
Nuk dëgjohen as blegërimat e deleve
Vetëm zëri i rapsodëve ngjizet me rrapet

Dimrat janë të paparashikueshëm
Kur bie borë në vjeshtën e hershme
Pleqtë thonë se pranvera vonohet
S'ka njeri këtu që mund t'i zgjojë kallkanët

Herë-herë zgjohet i përgjumur zëri i kavallit
Dhe ia thotë një melodie të lashtë
Atë çast këndojnë edhe drurët
Aq shumë këndojnë sa që arratiset dimri

Prishtinë, 3 qershor 2015

SA HERË QË PARAQITET NEVOJA

Deri në ikje kemi sa të duash kohë
Këtu njerëzit vdesin ngadalë
U ngjajnë elefantëve të moshuar
Shtrihen pranë bastunëve
Dhe bisedojnë me zërat e gjyshërve

Bisedat janë të gjata
U ngjajnë dimrave të Ballkanit
Sa herë që arratisen zogjtë
Nëpër kopshte s'çelin lulet e nerenxave
As stinët nuk ia lëshojnë vendin njëra-tjetrës

Nëpër pragje të shtëpive
Dalin nuset e i presin mërgimtarët
Secila me nga një ose dy kërthi në prehër
U tregojnë binjakëve për krenarin e etërve
U flasin për dashurinë e atdheut

Nënat e fshatit tim
U ngjajnë të gjitha nënave
Sa herë që paraqitet nevoja
Bëhen zana dhe gatuajnë bukë e plumba
Për djemurinë e këtyre maleve krenare

NË VENDIN TIM ISHIN ORËT E LIGA

Gjërat që i bëj
Më duket se janë pa domethënie
Në qytetin tim drurët ecin horizontalisht
Era ecën pa vertikalen e saj
Orë e çast lakohet si thupra e alumintë

Kopshtet këtu tunden
Si anijet e thyera në shpirtrat e dallgëve
Mes stinëve duken të lodhur
Nuk i përngjajnë askujt
E aq më pak vetvetes

Trungjet kanë filluar të shkërmoqen
Si tramakët e mykur
Gurtë më nuk mund t'i ndalin plasaritjet
Ethet e verdha banojnë në palcën e drurit
Ky dimër i zi po u ngjan kufomave të gurëve

Në vendin tim ishin orët e liga
Kaluan disa lloje ushtrish
Me gjeneral të çmendur e prostituta
Të dalë nga mendja
Sa shumë vuajtje patën drurët dhe gurtë

KUR BIEN NË GJUMË DRURËT HALORË

Unë nuk jam i sigurt
Në hapat e mi
Aq më pak
I besoj bastunit të gjyshit tim

Sa herë që krijuam perëndi
E bëmë nga frika
Kurse ata ende banojnë me dhunë
Ose pa të në kokat tona

Mu për këtë
Nuk jam i sigurt në asgjë
Që shoh përreth meje
Fytyra e erës më duket si ajo e lugatit

Kur bien në gjumë drurët halorë
Asnjë kambanë nuk mund t'i zgjojë
Vetëm çukitjet e qukapikëve
I mashtrojnë ëndrrat e luleve

Stinët në qytetin tim nuk janë më stinë
Por shndërrohen në vite
Dimrat presin një kohë të gjatë
Presin ardhjen e luleborave mes shkurreve

NJERËZIT NË QYTETIN E GURTË

Kohë e zhurmshme
Nëpër asfaltin e lagur
Zbrazen gotat e fundit të natës
Kafeneja e dehur këndon një serenatë

Gjërat këtu në çdo kohë ndryshojnë
Pemët ulen deri në tokë
Kurse toka ngrihet mbi pemë
Ose fshihet pas gjetheve të fishkura

Në çdo kohë e stinë
Piqen kumbullat e verdha
Kazanët me raki zbrazen nga kujtesa
Nëpër pijetore zgjohen kandrat

Njerëzit në qytetin e gurtë
Krahasohen me degët e thyera të pemëve
E rrënjët depërtojnë deri në kujtesë
Dhe kurrë s'i ndalin gjurmimet e enigmave

MË SHUMË SE SHTATË PASHË

Pamë po aq sa na duruan sytë
Përtej shikimit të lënduar
Binte një shi imcak
Binin edhe gjymtyrët e erës
Nga shkundjet e rrapeve kollitej mali

Nuk doli asnjë njeri të kodra
Ashta e Keqe shikonte kishën
Nga majat e thikave buronte vdekja
Njeriu bishë
Hungëronte me tërë forcën e krimit

Te luadhi i gjatë sot gruri rritet
Më shumë se shtatë pashë
Kisha e Kabashit prej asaj dite të thikave
Kurrë më nuk u këndell
Sa herë vjen vjeshta rrëqethet deri në asht

U HIPIN AVIONËVE PREJ LETRE

Kur dalë nga lëkura ime
Vështroj ashtin e tokës
Sa pak dashuri paska kjo pemë
Sa shumë urrejtje në dhëmbët e drurëve

Ishte një kohë e ligë
Drurët lakoheshin deri në tokë
Me cilën dashuri t'i flas ujit
Kur në çdo kohë çmenden përrenjtë

Këtu më nuk reshin vrizma shirash
Ka kohë që qielli e ka shqyer astarin
Asnjë këmishë e bardhë
Nuk varet më te degët në shenjë dorëzimi

Njerëzit kanë ndryshuar për të mirë
Në mendje i qepin flamujt e grisur
Kur udhëtojnë diku larg me alienët
U hipin avionëve prej letre

MËKATI KRYESOR ISHTE MUNGESA E DASHURISË

Kur kemi kohë
Luajmë me ëndrrat tona të imagjinuara
Luajmë si me gishtat e erës

Një hije e përhitur
Doli nga një varr i vithisur
Dhe iku si fantazma tej maleve

Heshtja ishte e llahtarshme
S'leviznin gjethet e manit të egër
Vetëm ulërima e shiut dëgjohej në qershor

Kur ne deshëm të ikim
Rrugët ishin të zëna me myshqe
Zogjtë e egër të pranverës mbetën pa pendla

Por shiu i vjeshtës ende s'pushoi
Të shelgjishtet qante si era një fëmijë
Kallamishteve të prerë u doli flaka

Më duket se nuk patëm kohë atë ditë
I numëruam të gjitha mëkatet e njerëzve
Mëkati kryesor ishte mungesa e dashurisë

QIELLI SHIKONTE KAH PERËNDIMI

I mbylla të gjitha udhët e mija
Asnjë shteg nuk lashë tjetër
I zgjata duart kah vdekja
Në dukje ishte koha e trishtimeve

Nga kujtesa e erës
Ikën zogjtë e parë shtegtarë
Vjeshta mbeti e vetmuar
Vetëm një lejlek i zi qante mbi çati

Atë çast nuk pata asnjë rrugëdalje
Ishte e premtja e madhe
Në Kishën e Shën Mërisë
I ndera dy qirinj të shukur që më parë

Nga maja e kambanores
Ishte zhdukur kryqi i metaltë
Qielli shikonte kah perëndimi
Një yll i vetmuar digjej në hapësirë

NJËZETË E KATËR ORË PA PUSHUAR

Pak vjet kanë mbetur
Nga mosha ime e drobitur
Përpos vargjeve
Nuk mbolla asnjë pemë

Në secilën poezi i lash peng
Kujtimet e mija të fëmijërisë
Kishte edhe çaste të mira
Por të ligat më dërmojnë edhe tani

Në rrugë na dhunonte pushteti
Kurse pas grilave
Si nga ndonjë kasolle e vjetër
Dëgjohej zëri i trishtuar i gardianit

Kur trokitnin policët nëpër dyer
Na dukej se bubullonte qielli
Në cilën do qoftë anë që e kthenim kokën
Na përcillnin cerberët besnikë të okupatorëve

Fëmijëria e jonë i ngjante shelgut të pikëlluar
Një ditë qante deri në mbrëmje
Kurse ditën tjetër dëneste
Njëzet e katër orë pandërprerë

NGA GJUHA E TYRE PIKON DIELLI

Kur hidhërohet njeriu
Thikën e fsheh nën gjuhën e etjes
Kurse gjuha e tij
Ngjan me atë të zvarranikëve
Orë e çast lëviz
Si teli i ndryshkur i kitarës

Njerëzit ndonjëherë s'kuptojnë asgjë
Përpos që gjuhën e luleve
E kuptojnë vetëm lulet
Mbille në kopshtin tënd një trëndafil
Do ta kuptosh gjuhën e saj të kuqe

Kurse lulja menekshe
Ka një gjuhë prej bari të verdhë
Ndonjëherë krahasohet me gurgullimën e ujit
Kurse herën tjetër
E ka gjuhën e ëndrrës më të bukur

Të gjitha lulet janë të njëjta
Kur kanë etje
Bisedojnë me shirat e të gjitha stinëve
Kurse kur i zë vapa
Për bukuri e njohin
Pantomimën e freskisë

Kur janë të vetmuara
Lulet e fshatit tim nga gjuha e tyre
Si rrëshira pikon dielli
Dhe mbrëmjeve të vona ngazëllehen
Si spektrat e imazheve
Kurse netët janë aq të bukura
Sa që nga pemët lindin mëngjeset e fjalëve

Si një kor i shthurur këndon deti

Cikli i dytë

AI NJERI I MIRË UA LEHTËSON DHEMBJET

Ai njeri nuk i përngjan askujt
As dikush tjetër s'i përngjan atij
Ka një shkëlqim diellor
Në shpirtin e tij të paprekshëm
Bulurojnë lulet më të bukura të stinëve

Kur ecën mbi syprinën e ujit
Ngjan peshkut fluturues
Ditëve të premtë
I shfleton
Të gjitha llojet e librave të vjetër

Kur është i uritur
Nga degët e mjegullave
I shkund frytet e pemëve
Për të gjithë të uriturit e botës
Gatuan dashurinë hyjnore

Për çdo sëmundje gjen derman
Me sytë e tij të kaltër prej safiri
I shëron plagët nëntë vjeçare
Dhe sërish shndërrohet në pemë
Shndërrohet në një fryt shprese

Kur e kanë njerëzit më së vështiri
Ai njeri i mirë
Me një ledhatim skofiar sysh
Ua lehtëson dhembjet
Dhe me duart e tij prej mishi
I shëron shpirtrat e varreve të vithisura

NJË KOHË TË GJATË NUK RA SHI

Mbrëmë ne ishim dy miq të mirë
Unë dhe vdekja
Kalonim mbi të njëjtën urë
Nën hijet e mjegullave
Flinin dy fantazma si dy kërthi

Era s'ndryshoi asnjëherë itinerarin
Kaloj po nëpër ato rrugë
Kah depërtojnë të gjitha kufomat
Varret ishin një vendtakim i ri
Për fantazmat e trilluara

Frynte veriu por më duket se
Çmendej jugu
Nëpër luadhet e pakositura
Nuk u ndalë asnjëherë kori i bretkosave
Hëna dukej si një kokërr e humbur misri

Një kohë të gjatë nuk ra shi
Në qytetin tonë
Mbase nuk çelën as trëndafilat
Lumëbardhi e kishte ndërruar rrjedhën
Kalaja shikonte me habi metamorfozën e ujit

AJO ISHTE DHE NUK ISHTE MES NESH

Në heshtje ngadalë vdesin fjalët
Por edhe ringjallen fantazmat
Në syrin e kujt mbrëmë u fundos errësira
Dita veç kishte përfunduar
Në ingranazhet e ndryshkura të pikëllimit

Mbi krahun tim të djathtë
U ulën pëllumbat e një kohe të humbur
Ia behën edhe zogjtë e tjerë
Unë s'pata kohë as për frymëmarrjen time
Atë natë vdiqa për herë të tretë

Ajo ishte dhe nuk ishte mes nesh
Ne për herë të parë u shndërruam
Në një tregim fantazmagorik
Drurët më nuk kishin kuptim
Të ecin në kolonë me njerëzit

S'kishte mbetur edhe shumë kohë
Vetëm dy hapa deri te portat e vdekjes
Sytë e vithisur të erës
Vareshin si zogjtë e ngrirë
Në paradhomenë e pasqyrës së dimrit

I PREKTE GJYMTYRËT E DEGËVE

Ajo një ditë këndonte
Dhe ditën tjetër heshte
Kështu me radhë
Vazhdonte tregimi i saj këlthitës

Kur frynte veriu
E kthente shpinën kah jugu
Dhe anasjelltas
Në flokët e saj era mbillte kureshtjen

Dukej e heshtur po aq edhe e zhurmshme
Kur binte shi
Mbi çatitë e rrënuara
I ngjante teneqeve të ndryshkura

Por gjithsesi dukej kureshtare
Në kohë dhe hapësirë
I prekte gjymtyrët e degëve
Ishte nusja e parë dhe e fundit e një stine

Prishtinë, 4 qershor 2014

SHTRIHEN NË SHTRATIN E KONDAKUT

Gjërat përherë pushojnë
Në një qetësi relative
Po s'i preku dora e njeriut
Thikat ndryshken
Tok me ëndrrat e tyre të trishtuara
Shndërrohen në makthe

Po ashtu edhe plumbat
Shtrihen në shtratin e kondakut
Vetëm dora vrastare
E njeriut
Zgjon vdekjen nga gjumi
Për ta vrarë përfundimisht vetveten

Edhe tufanet fshihen pas shkëmbinjve
Dhe presin në befasi
Presin si bishat prenë e tyre
Presin që ta përfundojnë
Tregimin e imagjinuar të gjërave
Që flenë në qetësinë relative

SËRISH NUK LËVIZIN KRUSHQIT

Dimri i acartë
Zogjtë e ngrirë fluturojnë
Nëpër ajrin e vdekur
Përtej urës së shenjtë
Në mëdyshje presin dasmorët

Kush do të kalojë i pari
Mbi urën e kësaj legjende
Jashtë mendjes së njeriut
Përpëliten si zogjtë e verbër
Mendimet e shthurura të fjalëve

Ende dasmorët janë në pritje
Askush nuk di
Se çfarë pritet në këto çaste
Duhma e ajrit të tendosur
I grisi flamujt e durimit

Sërish nuk lëvizin krushqit
Kjo heshtje i ngjanë
Apatisë së gjetheve
Nga rrënjët e tokës mëmë
Shpërthyen bisqet e së nesërmes

IM GJYSH ISHTE NJË BURRË I URTË

Mbaj mend kur më rrëfente gjyshi
Për një litar të vjetër
Ndoshta me të
Dikur moti
E kanë lidhur Kalin e Trojës

Ishin ato kohëra të lashta
Mbase akoma ngjajnë
Kohërave të tashme
Atëherë
As sa një dhelpër e ngordhur
Nuk vlente lëkura e njeriut

Im gjysh ishte një burrë i urtë
Nëpër vrizmën e shiut
Shikonte të ardhmen
Kurse në shpatullat e këndesit
I përshkruante
Të gjitha tmerret e luftërave

I mbaj në mend edhe anijet
Për të cilat rrëfente im gjysh
Mbasi ai njeri mjekërbardhë
Ndoshta kishte lindur me mija vjet
Para themelimit të Itakës

NË HASIN E GURIT

I hapi dritaret e mbyllura
Nga brenda vështroj botën
Në vetveten time
Ndjej thellë
Se si fundosen anijet e përmbytura

Moli i rrënuar ende i përjeton
Ëndrrat e peshkatarëve
Një varkë e vockël
Dhembshëm tundet
Mbi dallgët e çmendura të detit

Asnjë njeri s'duket
Nëpër labirintet shëtitoreve të qytetit
Rrugëve kalojnë veladonët e zinj
Qepenat nuk hapen sivjet
Mbase dyqanxhinjtë po i mbathin retë

Kaloi një kohë e trishtë
Lumëbardhi me pamje të ngrysur
Përcjellë rrjedhën e Drinit të Bardhë
Kurse në Hasin e Gurit
Pas një shekulli zhvarroset ditari i Gjeçovit

PIQJANI NJË KAFE ME SHIJE ULLIRI

Po e lë këtë diell
Mu aty nga ku e merr dynjanë
Drynin e vjetër me të cilin i mbylla
Ose i hapa
Të gjitha metaforat e mendimeve

Po ju lë amanet këmishën time
Po ju lë mbi gardhin e kujtimit
Kompjuterin e vjetër
Ku i fsheha poezitë
Dhe hënën lakuriqe prej porcelani

Në që se një ditë thyhet
Ju lutem ngjiteni për së dyti
Me pështymën shëruese të erës
Po patët dhembje koke
Piqjani një kafe vetvetes me shije ulliri

Për pak të harroj
Trokitni sa të doni
Në portat e erës
Në kasollen e saj përherë kanë banuar
Dhe banojnë poetët e shthurur

NËPËR NJË SHTEG TË DHEMBJES

Në qiellin e brymëzuar
Zogjtë e verbër fluturojnë kuturu
Punë mjegullash
Krakëllimat e shirave me vite s'pushojnë

Nëpër fushat e mëllenjave
Kanë dalë në bejleg sorrakët
Një shtambë e etur
Dënes mbushur me lotët e nuseve

Dita as që ka filluar
Agun e vranë para se të lindte
Shtjella e çmendur mbeti te përroi
Një tufë pëllumbash fluturuan hapësirës

Ende qielli i brymëzuar
I shtrëngon nofullat
Nëpër një shteg të dhembjes
Me pallto të zeza parakalojnë statujat

DHE NGA RRËNJËT MËSUAM

Të kaluarën të sotmen
Dhe të ardhmen
Si në përrallat e lashta
E mbyllëm në një shishe të kristaltë

I mbyllëm të gjitha kujtimet
E mira
Dhe ato të liga
Po ashtu edhe fjalët tona

Pamë në heshtje mortore
Se si vdisnin metaforat
Nga gjymtyrët e mjegullave
Këputëm vrizma shirash të mykur

Ecëm edhe disa vjet qençe
Rrugës së ullishtave
Dhe nga rrënjët mësuam
Artin e përkryer të qëndresës

BINTE NJË SHI I TRENTË

Për çdo menatë
Dëgjoj teshtitjet e pemëve
Ylli i mëngjesit kotet pas mjegullave
Një re e dyshimtë u shkëput nga mendja

Mëngjesi i trishtuar
Shikonte me habi procesin e shkundjes
Së gjetheve të zverdhur
Një qukapik trokiste në portat e vjeshtës

Trokiste edhe dimri i vonuar
Asgjë e re nuk ngjau në perëndim
Dielli i verbër
Nuk e humbi orientimin

Mbi pllajat e bjeshkëve u ndalën lejlekët
U ndalën ndoshta për herë të fundit
Rruga për në atdhe
Ishte e gjatë dhe e pakapërcyeshme

Binte një shi i trentë
Gjethet lëshonin një aromë pak më ndryshe
Stina kishte humbur rrugën e saj
Mes gishtave të erës qanin gjethet

NJË KOKËRR E SKUQUR MOLLE

Sa shumë ishin të uritur sytë
Mbi stolin e vjetër
Një copë Djathë Sharri
Dhe si miu nervoz
Pritja i grimconte thonjtë e vet

Mbi murin e rrënuar
Rrinte ulur hëna
Pranë hënës
Dëgjohej krakëllima e një korbi
Sterra udhëtonte kah e nesërmja

Fillova t'i bërtas drurit të mështeknës
Bari i zverdhur
Si për inati ngriti kokën
Nga sytë e tij të vithisur
Zunë të pikojnë bisqet e një peme të vjetër

Askush s'ishte pranë meje
Për çudi mungonte edhe vetmia
Duart e brymta të shiut
I preknin gjymtyrët e pemëve
Një kokërr e skuqur molle
Kafshonte portretin e dhunuar të fjalës

NUK KUPTOVA SE SI U NGOPËN

Ajo tërë kureshtje
Përcillte në ekranin televiziv
Recetën e një gjelle
Nga kuzhina shqiptare
Kurse ai i shikonte fotografitë
E kuzhinës orientale

Nuk kuptova se si u ngopën
Por gogësima e tyre
Dëgjohej në fund të lagjes
Ishin edhe të etur
Mbase prej urisë
Trishtueshëm gurgullonin rropullitë

Ajo shikonte orën e ndalur
Mendja e saj e lodhur
Kurdiste të nesërmen
Për ta harruar skamjen
Ai njeri këndonte një baladë të vjetër

Prishtinë, 5 qershor 2014

AS QË VËREJTËN EKZISTIMIN E SAJ

Me gishtin tregues
Ajo vijëzonte ajrin e tendosur
Hodhi fustanin e saj të kaltër
Mbi supet e erës
Dhe që nga ajo ditë s'i ndali të qeshurat

Disa pohuan se kishte luajtur nga mendja
E disa të tjerë
As që vërejtën ekzistimin e saj
Asfalti ishte djersitur atë ditë
Kur ajo ekzaltohej me ato pak vrizma

Dielli herë tregonte njërin sy
E herë tjetrin
Shikonte disi vëngër telin e kitarës
Asnjë melodi s'dëgjohej atë ditë
Megjithatë këndonte era e tendosur

NJË ÇAST I NGJAN FLUTURËS

Asnjë kuptim nuk gjeta
Në fjalët e tua të fshehta
Ishte ditë e diel kur mungove
Ti përherë të dielave
Merr arratinë

Një çast i ngjan fluturës
Kurse çastin tjetër
Ke një pamje të ngrysur
Nga sytë e tua pikojnë lumenjtë
Pikojnë fjalët e pakuptimta

Sa herë që merr rrugën e varreve
Mërrolen pemët
Ti dukesh si një mace e lagur në shi
Kurse era pandërprerë fryn
Nëpër zgërbonjat e plagosura të drurëve

SI NJË KOR I SHTHURUR KËNDON DETI

Kur kanë kokë dhembje
Si trishtimi ankorohen valët
Në shpirtin e molit të dremitur
Flenë vetëm pulëbardhat
E zeza dhe të gjymtuara

Poqë se zgjohej bunaca
Në sytë e përbotur të dallgëve
Fundosen peshqit
Fanari i përgjumur për herë të parë
Përjeton tronditjen e shpirtit të ujit

Zëri i kripur i guaskës së verbët
Dëgjohej larg në hapësirë
Si një kor i shthurur
Këndon deti
Me fëmijët bonjakë të peshkatarëve

ÇATITË I MBULOI BORA E ZEZË

Të thashë se ti je
Fundi i një rruge të gjatë
Nëse eci edhe një hap
Domosdo
Do të mbërrij deri në ferr

Ky ankth që më përcjell
Nuk paska të ndalur
Megjithatë
Deri te fundi kanë mbetur
Edhe njëqind vjet

Ishte një dimër i acartë
Çatitë i mbuloi bora e zezë
Nga kallkanët shkundej pikëllimi
Nëpër zgërbonja shpirtrash
Kurrsesi të ndalen stuhitë

PO NGUFTEN GJETHET

Shumë pak paska mbetur
Deri te fundi i tunelit
Të lutem zgjatma dorën
Ta shohë dritën e përtejmes

Më nxjerrë nga ky Ferr
Po ngufaten gjethet
S'marrin frymë as drurët
Si kristalet e kallkanta
Po thyhen degët e një stine të harbuar

I KRIHTE FLOKËT E NJË ËNDRRE

Si vetminë e trishtuar
Mbrëmë përqafova
Telin e dytë të violinës

Me qindra nota të zhveshura
Ngjashëm me kuajt e egër
Befasisht dolën nga shpirti i gurëve
Vetmia sërish shtrydhi fjalën e ullinjte

Atë çast mbi kokën time
Thyeshin shtambat e shirave
Nga zhurma e erës
U këputën degët e mështeknës
Hija e stepur përjetonte zërin e vetvetes

Pas meje në murin e rrënuar
Një pasqyrë e vjetër
I krihte flokët e një ëndrre

Na u deshtë më shumë se njëqind vjet
Të zgjohemi
Njëherë e përgjithmonë
Nga gjumi i ynë i përdalë

SI ÇDO HERË KËTO PAMJE

Nëse doni të më përkujtoni
Dëgjojeni zërin e kambanës
Dhe vajin e gjethit të këputur
Duke rënë greminës së kujtesës

Unë përherë jam dhe isha i vetëm
Asnjëherë nuk mu deshën
Përcjellësit
Me pekulet e imagjinuara

Më duket se gjithmonë isha kështu
Rrapi sy shkëmb
Sa herë që dëgjoj këlthitjet e erës
Ajo melodi i ngjan krakëllimave të korbit

Një ditë dukem i shthurur nga mendja
Kurse ditën tjetër
Nuk i ngjaj askujt e aq më pak vetvetes
Nga loti i erës i shtrydhi kumbullat

Mbrëmë hëna dukej si një shtambë e thyer
Nga përqafimet e degëve
Fluturuan hapësirave të paanë
Lejlekët e parë të atdheut

Si çdo herë këto pamje
Vijëzohen në imagjinatën time
Dhe të nesërmen zgjohem i këndellur
Në lotin e një pëllumbi përqafoj shpresën

NËNA IME SI TË GJITHA NËNAT

Në murin përballë dritares
Me qindra plumba
Shpuan fotografinë e saj
Kurse ajo me sa madhështi
I përqueshte gjestet çnjerëzore

Ishte një nënë e madhe
Nga sytë e saj të gështenjtë
Kurrë nuk pikonte trishtimi
Edhe ashtu e vranë
S'prante së buzëqeshuri në fotografi

Nëna ime si të gjitha nënat
Sa bukur e njihte artin e qëndresës
Atë ditë kur ma vranë babanë
Ajo edhe me heshtjen e saj
I vrau armiqtë me shikim

Nëna ime ajo nënë e madhe

Prishtinë, 6 qershor 2015

KAMBANA E QYTETIT NUK E NDAL ISON

Përtej hijes së verdhë
Një tjetër hije
Shëtitorja zgërdhiet me kalimtarët
Unë e ti kalonim dorë për dore
Pa i përfillur fluturat e kaltra

Rendim prej një ane
Në anën tjetër të qytetit fantazmë
Disa pleq të ronitur nga koha
Ose pesha e skamjes
Bisedojnë me bastunët e gjyshërve të tyre

Shiu pa hezituat troket në mendjen e degëve
Troket duke i imituar çukitjet
E zogjve endacakë
Një qukapik nga maja e një lisi
Bisedon me gjyshërit e jashtëtokësorëve

Si përherë të dielave
Kambana e qytetit nuk e ndal ison
Sa pak pleq paskan mbetur në lagjen tonë
Mbase nuk paska mbetur më njeri
Që mund t'i hapë portat e faltores

POR NJERIU SËRISH NUK NDALET

Ne të gjithë rendim kah lumi
Tok me ëndrrat tona derdhemi
Në shtratin e heshtjes
Në udhëtim e sipër
Shndërrohemi në alga të verdha

Me ose pa vetëdije
I këndojmë psalmet e shpëtimit
Në çastin kur na zë frika
Na bien ndërmend perënditë
Dhe lutemi për shpirtin tonë asnjënjës

Në rendjen e parë u ngjajmë qivureve
I zgjasim duart kah qielli
Kjo ecje përtej ëndrrës
Më duket se nuk ka asnjë rrugëdalje
Por njeriu sërish nuk ndalet

AJO MË NUK ISHTE ATY

Ajo është tejet nervoze
Me padurim pret te pragu stinën
Nga zymtësia e qiellit
Nëpër oborr bien fluturat e djegura

Pjergullat më nuk japin fryte
Janë tharë kujtimet
Nga çatitë zbresin macet e plakura
Zbrazëtia në këto çaste i ngjan lehjes

Asgjë njerëzore nuk paska mbetur
Në qytetin e saj
Një komshi i moshuar i lagjes
Te një pusët i hapur kishte harruar bastunin

Sa herë që kaloj andej pari
Shoh atë grua të shtyrë në moshë
E cila pret diçka
Mbase kthimin e lejlekëve

Megjithatë një ditë kur kaloja andej pari
Ajo më nuk ishte aty
Thanë se kishte ikur diku larg
Vetëm silueta e saj ende qëndronte te pragu

KURSE HESHTJA SI KALI I PAÇJERRË

S'troket më kush në atë derë
Dryni i ndryshkur
Si një copë e matufosur metali
Qëndron në heshtje
Ose vuan nga një nostalgji e tepruar

Përpos mizave të drurit
Askush nuk i prek portat e mbyllura
Një ndryshk gri
Ngjashëm me rrjetin e merimangës
Lëvaret mbi prapun e harruar

Kalimtarët e vonuar sa për kureshtje
E kthejnë kokën ndonjëherë
Ndoshta edhe erë e bezdisshme
Iu bënë shoqëri mbrëmjeve të vona
Buburrecëve të verdha

Si një sëmundje e pashërueshme
Një hije e panjohur
I gërryen muret tani më të rrënuara
Kurse heshtja si kali i paçjerrë
Galopon e vetmuar nëpër oborrin e shtëpisë

NJË SHPEND I SHENJTË

Nuk e kam më të qartë
Se si kjo bukuri e shëmtuar
Qëndron kaq bukur
Dhe madhërishëm
Mbi flokët e thinjur të qershisë

Nga kjo pemë e shenjtë
Një njeri mësoi shijen e qeshjes
I mësoi edhe karakteristikat
E ngjyrës së gjakut
Dhe që atëherë mendoj për flamurin

Pas një kohe shumë të gjatë
Një shpend i shenjtë
U ndalë mbi atë plazmë gjaku
Dhe atë ditë lindi dykrenorin
Për betejat e së nesërmes

ÇFARË TË BËJMË ME TË NESËRMEN

Nën urat e qytetit
Me një shpejtësi marramendëse
Po shket koha

Si rrjedha e Lumëbardhit
Po na rritet malli
Për çdo ditë e më shumë
Na mungojnë të dashurit

Kemi mbetur dhe do të mbesim
Si drurët në bjeshkë
Po i imitojmë rrapet dhe zgërbonjat

Duart tona
Nuk u ngjajnë më duarve
Veç hijeve të largëta që po ikin

Sa të rëndë qenkan sivjet
Dimrat e vetmisë

Nëpër muret e dhomës
Po i dëgjoj këlthitje e zogjve
Asnjë zë njeriu s'po kalon këndeje pari
Çfarë të bëj me të nesërmen

PAS CILIT DIMËR PO FSHIHEN ETHET

Sa shumë ethe paska sonte sterra
Po djersiten muret e shpirtit
Një zë i largët
Si jehonë zgjohet në mua

I hapi dritaret jo për t'i përshëndetur
Kalimtarët e vonuar
Por për ta prekur
Shpirtin e lënduar të ajrit

Asnjë njeri nuk i sheh duart e mija
Kjo sterrë e dendur
Me hapa të rënda
Shkelë mbi vetminë time

S'shoh as njerëz nëpër shëtitore
Paskan ikur edhe rrugët diku
Ku vajtën zogjtë e mendjes
Pas cilit dimër po fshihen ethet

NGA KUJTESA E ZËRIT TË SHTHURUR

Nuk më bëhet vonë
Se cila stinë është sot
Kryesisht retë shtegtojnë
Nëpër udhën e mëndafshhtë

Zogjtë që i patëm dje
Sot u shndërruan në sfinksa të mermertë
Dhe fluturuan si engjëjt
Përtej përtejmes së kaltër

Nesër shohim e bëjmë
Se nëpër cilën rrugë duhet të ecim
Po gabuam edhe kësaj here
Kurrë më nuk do ta mbërrimë fundin e rrugës

Sa pak dashuri patëm në shpirt
E me sa shumë urrejtje i ujitëm pemët
Nga kujtesa e zërit të shthurur
Nuk fluturoi asnjë pëllumb i bardhë

Prishtinë, 7 qershor 2015

Zëri i shiut brenda meje

Cikli i tretë

NJË KITARE E VJETËR SA VETË KOHA

Nën dritën e zbehtë të hënës
Çatitë duken
Si kukullat prej argjile
Në gjumin e të cilave flenë
Ose përgjumen imazhet e mbrëmjeve

Para portave të mëdha
Nuk prajnë të lehurat e meteorëve
Një kitare e vjetër sa vetë koha
Ka mbetur pa telin e pestë të saj
Nata këtu herë këndon e herë vajton

Edhe sivjet nuk pushojnë ethet e dimrit
Nga të gjitha vendet erdhën mjekët
Por më duket se asnjëri prej tyre
Nuk i solli medikamentin e duhur
Ethet e zeza po i gërryejnë ëndrrat mureve

Më duket se ishim të huaj në atdheun tonë
Netëve të vona na i thyenin kryqet
Kurse mëngjeseve të hershme
Shkonin nëpër varre
Dhe i vajtonin fatet e të vdekurve

SI RELIKTET I ADHUROJNË ZEMBEREKËT QË S'LËVIZIN

As vetë nuk di se sa është ora
Qenka ndalur në xhepin tim
Bozhuri i pikëlluar
Sivjet nuk i çeli petalet e kuqe

Nëpër fushat e mëllenjave
Këndesat më nuk këndonin
Zërin e mëngjesit e zgjonte heshtja
Ose heshtja e zgjonte vetveten

Disa qindra vjet këtu nuk këndoi
Asnjë rapsod
Poqë se këndonte ndonjëri
Të nesërmen ja verbonin sytë

Kështu ishte nëpër fushat e mëllenjave
Lepujt ishin në gjendje më të mirë
Këmbët e lehta faqja e bardhë thoshte populli
Dhe këto këmbë mbërrin deri në robëri

Edhe sot nuk funksionon tiktaku
I të njëjës orë
Po ata njerëz nëpër xhepat e tyre
Si reliktet adhurojnë zemberekët që s'lëvizin

NGA FYTYRA E SAJ ENGJËLLORE

Ecja e saj gracioze
Ngjante me galopin e erës
Kur i kalëronte megjullat
Shkelte me majat e gishtave
Të këmbëve
Dhe mbi çatitë e dendura të shirave
Ëndërronte stinën e luleve

Nga qeshjet e virgjëra
Pikonin vrizma shpresash të kaltra
Lëkura e saj e portokalltë
Në shikim të parë
Dukej si argjendi
I skalitur në shpirtin e erës

Sa herë që më merrte malli
Për të
Çmallesha me fotografit e saja
Nëpër gazetatat më prestigjioze
Nga ajo fytyrë engjëjllore
Rrëmbyeshëm derdheshin
Lumenjtë e kristaltë të imazheve

ASNJË DERË E MBYLLUR NUK HAPET SONTE

Kjo ndërtesë nuk paska dyer
S'paska as dritare
Si mund të depërtoj sonte
Në brendinë e saj kaq të verbër

I preki gjymtyrët e ajrit
Më ngrihen majat e gishtave
Këto mure të hekurta
S'paskan as dryna

Si mund të depërtoj
Në ëndrrën e saj të pa ëndërruar
Jashtë imagjinatës sime
Dy duar të mishta përqafojnë vetminë

Shikoj përreth meje
Mos vallë ka ndonjë dritare
Muret e larta heshtin
Asnjë derë e mbyllur nuk hapet sonte

DHIMBJA E ATDHEUT ËSHTË NJË LLOJ ELIKSIRI

Të gjithë thonë se atdheu është dhimbje
S'pajtohem me askënd
Atdheu është dashuri
E cila rrjedhë nëpër damarë
Është lumi që kurrë nuk shteron

Ai mund të jetë një flamur i grisur
Por atdheu është gjaku
Dhe shpirti i një kombi
Frymëmarrja e të cilit u ngjanë
Stuhive dhe tufaneve

Atdheu është jetë
U lind i veshur me një këmishë të çeliktë
Ai kurrë nuk e pranoi vdekjen

Dhimbja e atdheut është nocion
Një eliksir
Që i shëron të nëntë plagët e Gjergjit

ETJA ËSHTË NJË TJETËR FORMË

Gjërat edhe nëse s'levizin
Përherë ndryshojnë formën
Nocioni i etjes
S'do me thënë që mund të vdesë shkretëtira

Nga majat e gjilpërës së kaktusit
Lindin shirat dhe i krijojnë detet
Për të ecur rëra e përsququr
Devesë i duhet një det i tërë

Etja është aq e vogël
Dhe aq e madhe sa që kur qajnë lisat
Nga sytë e gjetheve të fishkura
Pikojnë liqe lotësh të pandalshëm

Etja është një tjetër formë dhe nocion
Që i jep forcë dhe jetë ekzistencës
Pa të do të vdiste oaza e vetmuar
Etja është jeta e dytë e shkretëtirës

SA HERË QË KTHEHEN LEJLEKËT

Më duket se drurët dhe pemët
Pandërprerë ecin në lagjen time
Asnjëherë nuk i shoh
Në të njëjtin vend
Lëvizjet e tyre ngjajnë
Me ato të fluturave të kaltra

Kur gjethojnë degët e thara
Rrënjët pa masë ekzaltohen
E sythat e para shndërrohen në degë
Kurse ato të fundit
Sipas një rregulli të pashkruar
Zbresin të pushojnë te rrënjët

Pemët ah pemët e çmendura
Të lagjes sime
Sa shumë ngjajnë me njerëzit
Sa herë që kthehen lejlekët
Ato dalin në fillim të fshatit
Dhe i presin lastarët e rinj të atdheut

ZËRI I SHIUT BRENDË MEJE

Qëndroja mes vetvetes
Dhe pasqyrës në mur
Jashtë në oborr bënte stuhi
Brenda meje binte shi

Dy silueta si dy njerëz të shastisur
I zgjasin duart prej dritares
I prekin telat e tendosur të ajrit
Si zëri i këputur dënes kitara

Jehona e shiut brenda meje
Dëgjohej para lindjes sime
Dëgjohen edhe lehjet e shpirtit
Me shekuj era s'pran në mua

Një shi i rreptë dhe pasqyra
Ëndërrojnë gjelbërimin
Jashtë po leh një stuhi
Kurse brenda meje po bie shi

Prishtinë, 8 qershor 2015

VETËM DËNESJE DRYNASH

Shtëpitë përballë mureve të rrënuara
Ende qëndrojnë në këmbët e veta
Një zog shtegtar
Në pasqyrën e heshtjes
I theu flatrat dhe iku tej përtejmes

Ne pritëm edhe një kohë të gjatë
Pritëm shumë vjet
Lejlekët nuk u kthyen në atdhe
Nëpër portat e mbyllura
Vetëm dënesje drynash

Diku ndizej ndonjë qiri i vetmuar
E diku tjetër
Ishin shlyer adresat e rrugëve
Kurse dritat e neoneve pështynin
Pa ndërgjegje
Pështynin mbi asfaltin e vithisur

Shiu i vjeshtës nuk prante
Të gjithë pohojnë
Se ishte një kohë e mërzitshme
Flamujt e grisur valonin rrugicave
Valonin si fustanet e prostitutave

NDALËJ ORA NË STACIONIN E VJETËR

Dhe ja nga një ndërtesë e tejdukshme
Pa formë dhe shije
Zgjatej si koka e gjarprit
Dora e vetmuar e heshtjes
Po ashtu një tjetër dorë e kallkantë
Kruante kokën e llastuar të stinës

Nëpër rrugët e ngushta të kasabasë
Dëgjohej vetëm gjëma e qepenave
As nuk hapeshin
E as nuk kishte njeri që mund t'i mbyllte
Një gjendje e shthurur dhe e dyshimtë
Ngjante me parathëniet e frikës

Nën tokën e shkriftë vraponin urithet
Posa derdhej shiu i vjeshtës
Ndalëj ora në stacionin e vjetër
Pushonin edhe vrapimet e çmendura
Të urithëve
Kjo mbase ishte loja e ekzistencës

MORA NJË UDHË TË GJATË

Fjalët me të gjitha parathëniet
I fsheha në shpirtin e heshtjes
Mora një udhë të gjatë
Me shekuj udhëtova nëpër dhomën e gjumit
Askund s'pashë një stacion

Kudo nëpër rrugë ishin ndalur orët
Mbase as akrepa nuk kishin
S'ishte nevoja e njehsimit të kohës
Edhe ashtu ajo vdiste
Si elefanti në varret e gjyshërve

Përpos statujave të mermerta
Njeri të gjallë s'takova gjatë udhëtimit
Më duket se eca edhe njëqind vjet
Askund dritë në fund të tunelit
Askund pak qetësi në shpirtin e qenies

SIVJET MOLLËT I KALBI ERA

Rrugët janë për të ecur
Deri te një pikë
Ku puthet qielli me horizontin

Ti mos m'i prek ëndrrat e mija
As mos i shkund frytet jeshile
Pa rënë në tokë mollët i kalbi era

Nuk eca shumë kohë
Rruga ishte e shkurtër deri këtu
Lejlekët po i rrënojnë çerdhet e veta

S'paska mbetur askund
Pikë uji për frymëmarrjen e stuhisë
Astma e parakohshme i ngufati pemët

Kjo kohë e shthurur i ndali orët
Trenat e çmendur më asnjëherë
Nuk kaluan nëpër lagjen time

Prishtinë, 9 qershor 2015

ATY KU I MBOLLËM KUJTIMET

Kur mbesim me vetminë tonë
S'jemi më vetëm
Në majat e plepave të verdhë
I sajojmë tregimet imagjinare

Herë kalojmë në një anë të rrugës
E herë dalim në anën tjetër
Kështu më së miri mashtrojmë vetveten
Me gllënjkën e fundit të pritjes

Shirat më nuk na bezdisin
Lëkura jonë e regjur
I kaloi të gjitha fazat e vetmisë
Dhe më asnjëherë s'jemi vetëm

Kur na dërmojnë udhëtimet
Mund të na takoni te stoli i jonë
Aty ku i mbollëm kujtimet
Sa shumë kemi kohë t'i korrim sot dhembjet

NËPËR SKUTAT E MENDJES

Nëpër murale të lodhurit në kokë
Shkruajnë emra asnjanes
Të veçantë
Dhe të përgjithshëm
Vizatojnë gjymtyrët e të gjitha llojeve

Pranë kandrave dhe kontejnerëve
Ringjallet lagështia
Nëpër murale dënesin pikturat
Nga trutë e sëmurë të kujtesës
Pikojnë ethet e përditshmërisë

Sa keq ndihen skutat e mendjes
Kur dëgjohet melodia
E ndonjë blasfemie të kahershme
Këtu qeshjet paskan mbetur jashtë kufijve
Si mund të jetohet me dyer të mbyllura

ZGJOHET SHUMË MË I PIKËLLUAR

Afishet e përditshme
Po ja mbulojnë fytyrën qytetit
Nëpër muret e lagjeve
Çfarë s'na shohin sytë
Kanë mbetur të reklamohen
Vetëm gjymtyrët pornografike
Të sëmurëve psikikë

Aleve të papastra
Po ecën një pjesë e qytetit
Kurse pjesa tjetër
Mëngjeseve herët zgjohet
Nga një ëndërr e stërkeqe
Ose ndonjë zhgjëndërr e pabesueshme

Por megjithatë qytetin tim
E zgjojnë këndesat e egër
Po nga ai makth
I mbrëmshëm nga i cili
Nuk e zinte gjumi
Dhe tani zgjohet shumë më i pikëlluar
Se sa që ishte një ditë më parë

PO MUNGOVE KËSHTU EDHE NJËHERË

Sonte më është shthurur mendja
Mungesa e jote
Më ka lodhur pa masë
Nuk jam më i zoti
Ta durojë këtë peshë të maktheve

Mosardhja e jote
Më duket si një çast i zbrazët
Çfarë të pi sonte në këtë orë
Dhe me çka ta shuaj etjen
Kur më përvëlon ky vegim i padukshëm

Mungesa e jote moj s' durohet më
Sa e gjatë është rruga deri te ti
Asgjë s'mund të më shtyj të të harroj
As kjo sëmundje e zezë
S'mund të krahasohet me mungesën tënde

Mungesa e jote flokëverdhë
Si një mal me dëborë
Më është rënduar në çatinë e mendjes
Po mungove kështu edhe njëherë
S'do të di se çfarë të bëj me vetveten

PËR NË PARAJSËN E IMAGJINUAR

Thonë se kur vdesin njerëzit
Në ato çaste hyjnore
Nga shpirti i tyre arratisen dhembjet
Shikojnë nëpër thellësitë e pashpresë
Dhe largohen
Në një heshtje të madhe
Duke i dorëzuar flamujt e dështimeve

Pak para vdekjes së tyre
S'kanë kohë për asgjë tjetër
S'mendojnë më
Për asnjë fluturim zogjsh
Përpos për faturat e papaguara
Dhe larjen e të gjitha borxheve

Kur vdesin njerëzit
Më duket se në ato çaste hyjnore
Harrojnë t'i mbyllin sytë
Ndoshta ende shpresojnë
Ta zënë trenin e fundit në jetë
Shpresojnë që ta gjejnë rrugën e humbur
Për në parajsën e imagjinuar

KU ISHIM DJE DHE ÇFARË BËMË SOT PËR NESËR

Sivjet s'mbollëm asnjë pemë
Ndoshta vitin tjetër
Si zogjtë shtegtarë diku në harresë
Do të vdesim nga uria

S'patëm kohë as t'i hapim
Ose t'i blejmë varret tona
Kush e di se nën cilën manaferrë
Do të na varrosin fqinjët

Disi na iku jeta bosh
Nuk i përngjajmë më as njeriut
E as statujave që janë të vetmuara
Nëpër skutat e braktisura të qytetit

As nëpër fushat e gjëra të mëllenjave
S'qitem asnjë kokërr farë
Domosdo do t'i japim llogari dikujt
Ku ishim dje dhe çfarë bëmë sot për nesër

Prishtinë, 10 qershor 2015

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e Qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në kuadër të punës së këtij grupi letrar që botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahës krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990, nga Hasan Hasani, në Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995 nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin Portrete Shkrimtarësh nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëndarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer””,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. “ Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. “ Tejudkshëmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”,poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg” , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
- 41.”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmbishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012

48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot,2012

64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
69. “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. “Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. “Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. “Krakëllimat e natës”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. “Atdheu i paçmuar”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. “Psalm i harruar ”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
95. “Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. ” Stina asnjansë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. “ Një grusht dashuri ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim” , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. . “Si trenat e verbër ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 107 . “Kur teshtinë era ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”- Prishtinë, 2015

111. “Një hënë e zhveshur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
113. “Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
115. “Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
116. “Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ” , Poezi Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
123. “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

127. “ Njëpër brigjet e kujtesës”Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
133. “Më mirë një gjysmë ëndrre ” , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
134. “Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2016
135. “ Një anën tjetër të mendjes” , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
136. “Sa shumë ethe pat dimri sivjet ” ,
Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016

PËRMBAJTJA:

Sa shumë ethe pat dimri sivjet	
Cikli i parë	15
Atje lartë te mjegullat	17
Nëse dal nga ky ferr	18
Sa shumë ethe pat dimri sivjet	19
Dhe kurrë më s'pushuan kafshimet	21
Ishte me të vërtet një kohë e egër	22
Por unë rreptësishtë kundërshtova	23
Ishin vetëm dy anije atë ditë	24
Nga parzma e tokës dolën dy pëllumba	26
Kujt i duhen deshifrimet e enigmave	28
S'ka njeri këtu që mund t'i zgjoj kallkanët	29
Sa herë që paraqitet nevoja	30
Në vendin tim ishin orët e liga	31
Kur bien në gjumë drurët halor	32
Njerëzit në qytetin e gurtë	33
Më shumë se shtatë pashë	34
U hipin avionëve prej letre	35
Mëkati kryesor ishte mungesa e dashurisë	36
Qielli shikonte kah përfundimi	37
Njëzetë katër orë pa pushuar	38
Nga gjuha e tyre pikon dielli	39

Cikli i dytë

Si një kor i shthurur këndon deti	41
Ai njeri i mirë ua lehtësonte dhembjet	43
Një kohë të gjatë nuk ra shi	45
Ajo ishte dhe nuk ishte mes nesh	46
I prekte gjymtyrët e degëve	47
Shtrihen në shtratin e kondakut	48
Sërish nuk lëvizin krushqit	49
Im gjysh ishte një burrë i urtë	50
Në Hasin e Gurit	51
Piqjani një kafe me shije ulliri	52
Nëpër një shteg të dhembjes	53
Dhe nga rrënjët mësuam	54
Binte një shi i trentë	55
Një kokërr e skuqur molle	56
Nuk kuptova se si u ngopën	57
As që vërejtën ekzistimin e saj	58
Një çast i nganë fluturës	59
Si një kor i shthurur këndon deti	60
Çatitë i mbuloi bora e zezë	61
Po ngufaten gjethet	62
I krihte flokët e një ëndrre	63
Si çdo herë këto pamje	64
Nëna ime si të gjitha nënat	66
Kambana e qytetit nuk e ndal ison	67
Por njeriu sërisht nuk ndalet	68
Ajo më nuk ishte aty	69
Kurse heshtje si kali i paçjerrë	70
Një shpend i shenjtë	71

Çfarë të bëjmë me të nesërmen	72
Pas cilit dimër po fshihen ethet	73
Nga kujtesa e zërit të shthurur	74

Cikli i tretë

Zëri shiut brenda meje	75
-------------------------------------	-----------

Një kitare e vjetër sa vetë koha	77
Si reliktet i adhurojnë zambakët që s'lëvizin	78
Nga fytyra e saj engjëllore	79
Asnjë derë e mbyllur nuk hapet sonte	80
Dhimbja e atdheut është një lloj eliksiri	81
Etja është një tjetër formë	82
Sa herë që kthehen lejlekët	83
Zëri i shiut brenda meje	84
Vetëm dënesja drynash.....	85
Ndalej ora në stacionin e vjetër	86
Morra një udhë të gjatë	87
Sivjet mollët i kalbi era	88
Aty ku i mbollëm kujtimet	89
Nëpër skutat e mendjes	90
Zgjohet shumë më i pikëlluar	91
Po mungove kështu edhe njëherë	92
Për në parajsën e imagjinuar	93
Ku ishim dje dhe çfarë bëmë sot për nesër	94

Katalogimi në botim – (CIP)
Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Sa shumë ethe pat dimri sivjet / Adem Zaplluzha.
– Prishtinë : “Trend”, 2016. – 106 f. ; 21 cm. -

ISBN 978-9951-694-48-3